

at Forholdene nu desværre har ført med sig, at der er mange, som man er nødt til at hjælpe paa den Maade, at de faar deres Brændsel og Fødevarer til en billigere Pris end den, der er tilvejebragt ved Statsforanstaltningerne.

Jeg vil saa til Slutning vende mig til den højtærede Minister. Den højtærede Minister begyndte med at sætte mine Udtalelser i Mod sætning til tidligere Udtalelser af Venstres Ordfører her i Tinget, hvor Talen har været om Statsstøtte til Gennemførelse af Dyrtidsforanstaltninger. Den højtærede Minister sagde, at Venstre „har erklæret, at det var Tilhænger af at betale Varepriser af den Højde, som man nu maatte finde nødvendig, og lade Staten sørge for Prisenedsættelsen“, og gjorde opmærksom paa, at Partiet Venstre ved sin Ordfører i Mandags under Behandlingen af Smørloven „honorerede Vekslen, for saa vidt angaar Nedsættelsen af Smørprisen, men i Dag erklærer det ærede Medlem fra Verninge, at man ikke vil indfri den“. Jeg forstaaer ikke rigtig, at den højtærede Minister blander disse to Ting sammen: de Foranstaltninger, som gennemføres som Statsforanstaltninger, og som tilsigter at komme og maa komme alle til gode, og hvor Udgifterne afholdes af Statskassen efter Rigsdagens Beslutning, og saa dette, at man siger til de enkelte Kommuner: Da vi erkender, at Forholdene indenfor Kommunerne kan være saa forskellige, at en Foranstaltning, som kan være paakrævet i een Kommune, ikke er det i en anden eller omvendt, saa har I Frihed hertil, og vi vil af Staten yde et vist Tilskud. Og dette Tilskud har vi fastsat — jeg erkender med nogen Betænkelighed hos Venstre — paa den Maade, at ved de Foranstaltninger, som man i en Kommunalbestyrelse maatte anse det for ønskeligt kommer alle til gode saavel de mere som de mindre velstillede, skal Staten bære en Trediepart af Udgifterne, og hvis Foranstaltningerne kun kommer de ved Dyrtiden vanskeligt stillede til gode, skal Staten bære de to Trediedele, og hvis man deler en i Henhold til § 2 truffen Foranstaltning, som kommer alle til gode, saadan, at saa meget af Kommunens Udgifter er anvendt til de ved Dyrtiden vanskeligt stillede og saa meget til de mere velstillede, bliver ogsaa Refusionen delt i de to Trediedele og den ene Trediedel. Det er en af Rigsdagen godkendt Ordning, og det er den, jeg har talt for at opretholde.

Der er i dette Forhold ikke Tale om at indfri en Veksel, som Venstre har

udstedt tidligere. Jeg drister mig til at paastaa, at de Veksler, hvis det skal kaldes saa, som Venstre har udstedt her i Tinget, dette, at der er visse Livsfornødenheder, med Hensyn til hvilke vi anser det for heldigt, at Staten sørger for, at de tilvejebringes til en efter Forholdene overkommelig Pris, og ogsaa bærer en Del af Udgiften derved, har Venstre vist sin Villighed til at gaa ind paa, ogsaa ved de seneste Forhandlinger om Smørloven, og man kan ikke med nogen som helst Ret overføre dette paa de Forhold, der her er Tale om.

Dernæst har den højtærede Minister sagt — og det er for Resten ogsaa blevet sagt af socialdemokratiske Talere —, at de Bestemmelser, der her foreslaas, vedrørende Nedsættelse af Brændselspriserne for alle i Kommunen, hvor Kommunalbestyrelsen maatte finde det paakrævet, er tænkte som en Opfordring til Kommunerne til at gaa saa vidt som muligt i Retning af at træffe saadanne almindelige prisnedsættende Foranstaltninger, og hvis man ikke vil gaa med til at yde Kommunerne et større Statstilskud til disse Foranstaltninger, kan man risikere, at Kommunerne ikke gennemfører dem, fordi de ikke har Raad dertil. Jeg vil her minde om, at den højtærede Minister paa en udmærket Maade, synes jeg, under en tidligere Lovs Behandling gjorde opmærksom paa, at hvis det gennemgaaende var saadan, at Kommunerne ikke havde Raad til at bære visse Udgifter, havde Staten det heller ikke, for det er de samme Skatteydere, Staten maa henvende sig til som Kommunen. Hvis det altsaa er rigtigt, at Kommunerne gennemgaaende ikke har Raad til at træffe Foranstaltninger til Nedsættelse af Brændselspriserne, eller hvilke andre Foranstaltninger det nu maatte være, uden at faa et stort Statstilskud, har Staten efter den højtærede Ministers udmærkede Bemærkning heller ikke Raad dertil, thi det er de samme Skatteydere, der skal ud med Pengene.

Men jeg vil nu ikke erkende, at Forholdet er det, at Kommunerne skulde være forhindrede i at træffe de Foranstaltninger, som maatte anses for ønskelige til Nedsættelse af Priserne paa forskellige Livsfornødenheder som Følge af manglende Skatteevne hos Kommunens Skatteydere. Det gælder ikke for København, det har vi set, og det gælder heller ikke for en Række andre Kommuner. Men hvis nu Forholdet er saadan — og i saa Henseende er det Regeringen, og vel navnlig